

השחר, צריך לחזור ולקדש ידים ורגלים, ואפילו אם עבד כל הזמן משעת הקידוש הראשון בלא הפסקה, ולא הסיח דעתו מהעבודה.

ואמר רבי יוחנן, **שרבי מודה, שאם קידש ידיו ורגליו לצורך תרומת הדשן**, אף על פי שעשה זאת קודם עלות השחר, **אינו צריך לחזור ולקדש ביום**.

- **ומתחילה היה נראה**, שטעמו של רבי יוחנן הוא, **משום שתרומת הדשן היא תחילת עבודת היום**.

אולם הקשו על כך, ממה שנתבאר לעיל, שתרומת הדשן היתה עבודת לילה, ולכן לא היתה חשובה בעיני הכהנים.

- **ולפיכך אמרו**, שטעמו של רבי יוחנן, **משום שזה שקידש ידיו ורגליו לתרומת הדשן, היתה כוונתו שיהא הקידוש גם לצורך עבודת היום**^נ.

ארבע אמות שאמרו

נתבאר, שבראשונה, כשלא היה פייס קבוע לתרומת הדשן, והיו מספר כהנים רוצים לתרום היו רצים ועולים בכבש וכל הקודם את חבריו בארבע אמות זכה.

וביאר רב פפא, שאין הכוונה לכך שנכנס ראשון לארבע אמות הסמוכות לכבש בקרקע העזרה, כי לשון המשנה הוא "רצים ועולים בכבש".

וכמו כן אין הכוונה לכך שנכנס לארבע אמות אחרונות של כבש, כי תחילה שנינו "רצים ועולים בכבש", ואחר כך "וכל הקודם את חבריו בארבע אמות זכה", הרי שאותם ארבע אמות היו לאחר הריצה בכבש, ולא בתחילת הכבש.

וכמו כן אין הכוונה לארבע אמות באמצע הכבש, כי אין ארבע אמות מסוימות באמצע הכבש, שיהיה בהם סימן שנכנס אחד לתוכן ראשון.

אלא הכוונה לארבע אמות הסמוכות למזבח.

אמנם בדבר זה נסתפק רב פפא, שכן בשתי אמות אחרונות של כבש, היה הכבש על גבי שתי אמות ראשונות של מזבח, שהיה הכבש פורח על אמה יסוד ואמה סובב ומגיע עד

^נ ומבואר בתוס' בדף כ"ז, שדווקא ללשון ראשון, שאמרו שתרומת הדשן עבודת לילה, ביארו את דברי רבי יוחנן כן, אבל ללשון שני, תרומת הדשן היא תחילת עבודת יום, ואין צריך לשנות את דברי רבי יוחנן.